

Lord Raffles

genaamd

Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN AVONTUUR MET HINDERNISSEN

N° 2520

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een avontuur met hindernissen

HOOFDSTUK I

EEN BEGEERLIJKE JUWELENCOLLECTIE

Enige jaren na de eerste wereldoorlog waren er in de grote steden van Europa een aantal personen rijk geworden door het maken van oorlogswinst en die door het volk O.W.ers genoemd werden.

Deze nieuwe rijken deden natuurlijk al hun best om door de gezeten burgerij te worden geaccepteerd.

Dit was ook het geval met Mr Archibald Hunter.

Deze man, een eenvoudige kruidenier, die echter met veel zakeninzicht zijn winkel dreef, had omstreeks het jaar 1924 genoeg centjes verdiend en op zij gelegd om het te wagen in het huwelijk te treden met een allerliefst vrouwtje, zelve de dochter van

een grutter, die aldus in zijn schoonzoon een concurrent bij kreeg.

Het had echter niet lang geduurd, of Mr Hunter had zich connecties weten te maken, die hem aan een paar zeer voordelige leveranties aan het leger geholpen hadden.

Dit was de eerste schrede geweest op de weg naar de rijkdom.

Het bescheiden kruidenierswinkelje had al spoedig plaats moeten maken voor een grote zaak aan een der voornaamste straten, met grote spiegelruiten, en deze winkel werd op zijn beurt aldra verlaten, want de zaken, welke Mr Hunter nu dreef hadden niet veel meer uitstaande met zijn vroeger beroep.

Hij deed de winkel daarom tussen haakjes met grote winst van de hand, en werd groothandelaar.

Hij deed in meel, graan, in suiker, in marmelade, en in allerlei andere levensmiddelen.

Het duurde geen drie jaren, of Mr Archibald Hunter kon met recht zeggen, dat hij « er was ».

Zijn fortuin was met fabelachtige snelheid aangegroeid, en het scheen wel, of vrouwe Fortuna hem tot haar bijzondere gunsteling had uitverkoren.

Alles wat hij ondernam, slaagde; hij leek wel begiftigd te zijn met een zesde zintuig, dat hem in staat stelde, die goederen in te slaan, waaraan kort daarna grote behoefte zou zijn.

Met deze wijziging in de staat van zaken, was ook het karakter van Mr Hunter veranderd. Zijn rijkdom was hem bij wijze van spreken naar het hoofd gestegen, en nu behoorde onze man tot die mensen met vrij geringe beschaving, die niet rusten, of de gehele wereld moet weten, hoe voorspoedig het hun toch wel in de wereld was gegaan.

Hij werd door een bijna ziekelijke begeerte gedreven, om zijn rijkdom wereldkundig te maken.

Het spreekt van zelf, dat het echtpaar, zodra de middelen dit veroorloofden, een fraai huis had betrokken in een der breedste straten van Wimbledon, en dat Mr Hunter zich gehaast had, om een paar auto's te kopen, een Rolls Royce en een Bentley, stak zijn chauffeur in een nogal opzichtige livrei, huurde een loge in vier of vijf schouwburgen in Londen, kocht een race-boot, die hem 8.000 pond sterling kostte, stelde zich in het bezit van een jachtterrein, ofschoon hij nooit van zijn leven een geweer had gehanteerd, en, om de waarheid te zeggen, ook wel wat afkerig was van de gevaarlijke liefhebberij, om met vuurwapens om te gaan, kocht een landgoed, ging aan politiek doen, en stelde zich candidaat voor het lagershuis.

Maar dit alles was hem nog niet voldoende.

Als het maar even mogelijk geweest was, zou hij liefst kaartjes hebben laten drukken, waarop, onder zijn naam, vermeld stond: Multi-Miljonair.

Daar hij zelf inzag, dat dit wel wat al te bar zou zijn, zo verzon hij iets anders op, om zijn rijkdommen voor ieder in het oog te doen lopen.

Hij schafte zich een collectie prachtige juwelen aan, die door kenners op een waarde van minstens 30.000 pond sterling werd geschat.

Daar het natuurlijk geen zin had, die kostbare stenen in een juwelen kistje in zijn brandkast te laten staan, hing hij de juwelen zijn vrouw aan het lichaam.

Halssnoeren, armbanden, een diadeem of twee, om de andere dag een andere collectie, kreeg het vrouwtje te torsen, ofschoon zij misschien even gelukkig zou zijn geweest met een snoer namaakparels uit de vijf shilling bazar.

Zij verscheen er mee bij iedere gelegenheid, op haar jour, in de schouwburg, onverschillig of zij een stuk van Shakespeare of een revue in het Hypodroom-Theater ging zien, bij alle diners in haar eigen huis of elders, op de renbaan, op fancyfairs, op gecostumeerde bals, kortom, overal en telkens zo geregeld als de klok.

Mr Hunter bereikte er dan ook het gewenste resultaat mee, want aldra werden de juwelen van Mrs Hunter het onderwerp van elk gesprek.

Zelfs de pers ging er zich mee bemoeien, al spraken sommige kranten er over met een fijne, ironische spot, die echter volkomen ging voor Mr Hunter.

De politie echter was niet erg gesticht over deze handelswijze, want Mr Archibald Hunter ging met zijn juwelen om, alsof het kiezelsteentjes waren, zodat men zich op Scotland Yard ging afvragen, of deze non-

chalance niet vroeg of laat de een of andere dief zou aantrekken, die misschien niet eens zoveel moeite zou hebben, zich van de kostbaarheden meester te maken, welke zo slecht bewaakt werden.

Reeds had de hoofd-inspecteur van politie, Phileas Baxter, de multi-miljonair te verstaan gegeven, dat men de kat niet op het spek moest binden.

Hunter had er zich mede vergeenoegd te verklaren, dat hij tegen brand en inbraak verzekerd was, en dat het de dief, die zou trachten, bij hem in te breken, slecht zou vergaan.

Niettemin beloofde hij de hoofd-inspecteur, dat hij voortaan zijn juwelen niet meer onverantwoordelijk zou laten slingeren, en een paar dagen hield hij zich dan ook aan die belofte.

Onder degenen, die met grote belangstelling kennis hadden genomen van de berichten in de kranten, welke melding maakten van de fraaie juwelen, welke Mrs Hunter bij tijd en ontijd droeg, behoorde ook John Raffles, alias de Grote Onbekende.

Deze sedert lange tijd vruchteloos door de Londense politie gezochte gentleman-inbreker, was van oordeel dat zich hier een biezonder gunstige gelegenheid voordeed, zijn verzameling diamanten en andere sieraden op gemakkelijke wijze te vermeerderen.

Op een fraaie ochtend in de zomer maakte hij zijn trouwe vriend Charles Brand deelgenoot van dit inzicht.

Het tweetal was zo even uitgereden voor een ochtendrit in het Hyde-Park.

— Vertel mij eens, begon Raffles, terwijl het scherp getekend gelaat met de schrandere grijze ogen naar zijn vriend toewendde, — heb je de verhalen in de dagbladen over de fabelachtige juwelen van Mrs Hunter aandachtig gelezen?

— Ik heb ze gelezen, Edward, niet met aandacht, maar met afkeer. Hoe

kan in 's hemelsnaam een man met een greintje smaak zijn vrouw aldus laten optreden als een levend reclamebord, waarop te lezen staat: Kijk eens, hoe rijk ik ben!

— Ik geef toe, dat het niet erg chic is, maar daarvoor is vriend Hunter dan ook een parvenu van de eerste soort en het moet een genot zijn, die man te bestelen.

— Stil niet, zo luid, viel Brand in. Wij naderen het park al, en als men Lord William Aberdeen eens op deze zonderlinge wijze uiting hoorde geven aan zijn geestdrift op zulk een eigenaardig gebied, dan zou — wel dan zou dat wel eens rare gevolgen kunnen hebben.

— Gelijk heb je, erkende Raffles glimlachend. Lord Aberdeen geniet een zekere reputatie, en wordt tot de upper ten gerekend. John Raffles daarentegen zou eenvoudig onder de boeven en misdadigers worden gerangschikt en men zou korte metten met hem maken, ook al had hij zich identiek bewezen met een man, die als filantroop niet geheel en al zonder verdienste wordt geacht.

Hij bracht zijn paard iets dichterbij dat van Brand en vervolgde:

— Wij spraken dus over de juwelen van de voormalige kruidenier Archibald Hunter. Ik heb dat moois reeds een paar malen gezien, en ik moet zeggen, dat zij dadelijk mijn aandacht trokken.

— Ja, het schijnt, dat Mrs Hunter bij iedere gelegenheid die zich voordoet, met de juwelen van mijnheer haar echtgenoot wordt omhangen, gelijk een paasos met zijn kransen en linten. En ik herhaal dat ik het nogal smakeloos vind.

— Het zal niet gemakkelijk zijn ze hem te ontnemen, Edward, zei Brand op bedenkelijke toon.

— Waarom niet? vroeg Raffles kalm met slechts weinig aandacht voor het antwoord, daar zijn oog werd getrokken naar een kittige pony, die voor een mandenwagentje liep en door een dame in een wit

mantelpakje gemend werd.

Naast het wagentje reed een ruiter, een nog jonge man blijkbaar, ofschoon Raffles hem half op de rug zag.

Charles Brand had de dame in kwestie dadelijk herkend.

— Mrs Hunter, zei hij, met een hoofdknik in de richting van het mooie wagentje.

— Ja, ik zie het ook zo juist. Om de waarheid te zeggen, was mijn aandacht in de eerste plaats voor het paard. Wie is die heer, die haar vergezelt?

— Dat weet ik niet, maar ik weet wel, dat hij niet haar man is, want die is blond, en deze man is donker.

— Aha, Mrs Hunter doet dus ook al mee aan de mode van de upper ten, die voorschrijft, dat men desnoods met iedereen uit rijden kan gaan, als men het in 's hemelsnaam maar niet doet met de eigen man. Maar wij dwalen af; je hebt mij nog geen antwoord gegeven op mijn vraag, waarom het niet gemakkelijk zou gaan, die Hunter te ontdoen van zijn collectie juwelen.

— Heel eenvoudig, omdat hij er een groot bediendenpersoneel op na houdt.

— Is dat alles? was de weder-vraag van Raffles. Ik herinner mij enige nachtelijke ondernemingen, amice, waarbij een heel legertje bedienden niet het minste gevaar opleverde.

— Toen waren de omstandigheden wellicht erg gunstiger.

— Zij kunnen onmogelijk gunstiger geweest zijn, als in dit geval, Charles. Niet later dan gisteren vertelde die brave hoofd-inspecteur Baxter op de Windsor Club, waar-

van ik de eer heb, vice-president te zijn, dat Mr Hunter op werkelijk onverantwoordelijke wijze omspringt met zijn kostbaar bezit. Het zal kinderspel zijn, die juwelen van eigenaar te doen veranderen, Charles.

— Daar ben ik niet zo vast van overtuigd, Edward. Ik vrees, dat die zogenaamde nonchalance het bewijs is, dat 't huis van Mr Hunter 's nachts even krachtig verdedigd is als een vesting. Het zal vol voetangels en klemmen liggen, er zullen wel een paar waakhonden los lopen, en iedere deur zal hoogstwaarschijnlijk van een alarminrichting voorzien zijn.

— Ja, en de brandkast is ondermijnd, terwijl alle vloeren met kitlijm bestreken zijn! riep Raffles spottend uit. — Kom Charles, van waar die sombere opvatting? Ik zeg je, dat het een simpel avontuurtje zal worden.

— Ik zie wel, dat je plan reeds vast staat, is het niet? vroeg Brand.

— Absoluut, antwoordde Raffles. Het is eenvoudig dwaasheid, dat de eerste de beste eensklaps rijk geworden stadgenoot met zijn juwelen omgaat alsof het eenvoudige kiezelsteentjes zijn. Daar voorts mijn plan niet het minste gevaar oplevert, en, alles wel beschouwd, zelfs met mijn opvattingen van sport weinig strookt, zo is de zaak hiermede afgedaan. Overmorgen zullen wij die juwelen even gaan halen.

Raffles had dit gezegd op een toon en met een kalmte, als gold het hier een vriendschappelijk bezoek aan een goede vriend, zodat Brand maar over een ander onderwerp begon.

Hij zag wel in, dat ook ditmaal ieder verzet, elke tegenwerping geheel en al nutteloos zou zijn.

HOOFDSTUK II

EEN NUTTELOZE TOCHT

Raffles sprak gedurende de nu volgende dagen slechts weinig over zijn plan.

Het scheen hem van zo weinig belang, dat hij het blijkbaar niet nodig achtte, er nogmaals op terug te komen.

Pas gedurende de avond van de tweede dag, toen Brand zelfs reeds begon te veronderstellen, dat Raffles zich ter elfder ure de gehele zaak uit het hoofd had gezet en de twee vrienden op dat ogenblik in hun loge van het Gaiety-Theater zaten, bracht hij het plan weer ter sprake.

Het was omstreeks elf uur, en de voorstelling was nog niet geheel geëindigd toen Raffles Brand op de arm tikte en fluisterde:

— Kom, wij zullen maar gaan, het is tijd.

— Tijd, waarvoor? vroeg Brand verwonderd, die zich niet kon voorstellen, dat men zo regelrecht van de schouwburg naar een andermans huis kon gaan, om daar in te breken.

Raffles haalde met een ongeduldig gebaar de schouders op.

— Doe niet zulke kinderachtige vragen, amice, zei hij kortaf. Je weet heel goed, wat voor hedennacht ons doel is.

— Maar, mijn hemel, hernam Brand op gedempte toon, moeten wij dan in het geheel geen voorberei-

dende maatregelen nemen?

— Ik zie niet in wat dat in dit geval, voor maatregelen zouden moeten zijn. De dingen liggen om zo te spreken voor het grijpen. Ik heb een masker voor mijzelf, en een voor jou in mijn zak, benevens enige onmisbare werktuigjes; dus wat kunnen wij meer verlangen?

Brand gaf geen antwoord, maar volgde Raffles zwijgend naar de vestiaire, waar zij hun overjassen haalden.

Op straat gekomen, wierp Raffles een blik op zijn polshorloge.

— Wij kunnen natuurlijk niet lopend daarheen gaan, zei hij. Het is minstens een wandeling van een uur of drie.

— Denk je, dat een chauffeur om deze tijd te vinden is, om ons helemaal naar het uiterste puntje van de stad te rijden? vroeg Brand.

— Ik wil toegeven, dat de heren taxi-chauffeurs tegenwoordig veel noten op hun zang hebben, zei Raffles, maar nog altijd doet men met een goede fooi heel veel.

Juist kwam er een taxi langs rijden.

Raffles wenkte de chauffeur, en deze stopte.

— Zeg eens, vriend, begon Raffles, met zijn vinger al in zijn vestzakje, — hoe denk je over een rit naar Wimbledon?

— Daar denk ik het geheel niet over mijnheer, antwoordde de man grijnslachend. Het is laat en ik woon hier in de buurt.

En zonder een nadere verklaring af te wachten, drukte de chauffeur het gaspedaal in en reed kalm weg.

— Wat heb ik je gezegd, riep Brand uit.

— Dit was niet de enige taxi in Londen, kwam Raffles bedaard.

Zij moesten een paar minuten wachten, voor er weer een taxi aankwam, die onbezet was.

Wederom wenkte Raffles en zei:

— Wat zou je zeggen van twee pond boven de vracht als je ons even naar Wimbledon brengt?

Zonder een woord te spreken, tastte de man achter zich en opende het portier.

Raffles wierp Brand glimlachend een vragende blik toe:

— Geloof je nu nog, dat wij niet in Wimbledon zullen aankomen? vroeg hij.

— Maar welk een buitensporige fooi ook! riep Brand uit.

— O, die twee pond zijn slechts een klein gedeelte van de opbrengst onzer kleine escapade, zei Raffles schouderophalend. Ik reken dergelijke dingen eenvoudig onder bedrijfskosten.

— Je schijnt de zaak ditmaal nogal luchtig op te vatten, Edward!

— Waarom niet? Het heeft niets om het lijf. Ik weet waar de juwelen liggen, en ik heb niets anders te doen, dan ze daar te gaan halen.

— En zie je dan de moeilijkheid over het hoofd, om het huis binnen te komen?

— Je zult zelf zien hoe gemakkelijk het zal gaan. Ik moet tot mijn spijt de opmerking maken, amice, dat je, ondanks het feit, dat wij toch reeds eerder vaak aldus samen al te rijke, en nutteloze medemensen van een deel hunner overtollige bezittingen hebben ontlast, nog altijd komt aandragen met misplaatste bezwaren en pessimistische tegenwer-

pingen.

— Edward, je weet heel goed, hoe heerlijk ik het zou vinden, als je dit geheel en al naliet en op een andere wijze je weldaden aan armen en verdrukten bewees.

— Beste Charles, zeur niet. Je weet heel goed, dat ik er niet aan denk, mijn methodes te veranderen.

Ik zou miljarden nodig hebben, om alles te doen, wat ik altijd heb gedaan en nu wéér ga doen. Ik heb een grote voorraad kostbaarheden, die op verschillende plaatsen opgeslagen zijn en die ten gelde kunnen worden gemaakt, maar die voorraad is niet onuitputtelijk. Er is geregeld aanvulling nodig en zolang zal ik blijven doorgaan op de weg, die ik enige jaren geleden ingeslagen heb. Prent dat nu eens goed in je hoofd, dan behoeven wij er niet langer over te praten.

Een tijd lang heerste er een volkomen stilzwijgen en de twee vrienden keken ieder van hun kant door de raampjes naar het nog drukke gewoel in de city.

Toen hernam Raffles op gedempte toon:

— Neem nu die man, die Hunter als voorbeeld; welk nut heeft de ophoping van geld en kostbaarheden in de handen van zo'n man? Zeker, hij koopt auto's en schilderijen, waarvan hij trouwens evenveel verstand heeft als de poes van een keukenmeid, prachtige meubelen, enzovoorts, en vergroot daardoor weer het kapitaal van autofabrikant, kunsthandelaar en meubelmaker, die weer een schaar van arbeiders moeten betalen. Maar wat geschiedt er met het gedeelte van het geld, dat hij niet uitgeeft voor dergelijke luxedingen? Wat doet hij met die miljoenen? Niets, volstrekt niets. Hij knipt zijn couponnetjes van zijn effecten en voegt de opbrengst daarvan weer bij zijn kapitaal, dat zich maar onvruchtbaar blijft vermeerderen.

— Wat je daar zegt, is maar al

te waar, mompelde Brand. Ik zelf zie bij onze ommezingen door de armoedige buurten van Londen nog veel ellendige, maar je zult moeten toegeven dat de algemene toestand langzaam maar zeker verbetert.

— Die evolutie gaat me te langzaam, Charles. Neen, dan noem ik mijn methode toch nog beter. Onwettig toegegeven, maar tenminste snel en afdoende.

Terwijl de twee vrienden dit gesprek voerden, reed de auto snel door de drukste straten der wereldstad, maar langzamerhand werden de straten breder en stiller.

Na een rit van bijna een uur stopte de chauffeur aan het begin van een brede verkeersweg.

Wimbledon was bereikt.

De chauffeur reikte weer achter zich, opende het portier en vroeg:

— Moet u nog verder, mijnheer? We zijn er.

— Wij zullen hier maar uitstappen, chauffeur, zei Raffles, die de wijk reeds goed bestudeerd had, en wist, dat hij zich hier op slechts een paar honderd meter afstand bevond van het huis van Mr Hunter.

De twee vrienden stapten uit, en de chauffeur kreeg, boven en behalve het tarief, dat de taximeter aanwees, nog de belofde twee pond sterling, die hij met een grijns van voldoening op zijn gelaat in zijn zak liet glijden.

Op het ogenblik dat hij wilde wegrijden, zei Raffles:

— Luister eens, chauffeur, denk je, dat ik hier straks weer een auto zal kunnen vinden, om naar Londen terug te rijden?

— Op dit uur van de nacht? Dat zou ik haast niet denken, mijnheer, antwoordde de man grinnikend. Dat zou puur toeval zijn.

Dat was inderdaad een minder aangename mededeling.

Natuurlijk, zij zouden terug kunnen wandelen, maar daar waren drie uur mede gemoed, en het zou aanstonds reeds één uur slaan.

— Zijn er hier goede hotels? ging Raffles voort, zich weer tot de chauffeur wendend.

— Te kust en te keur, mijnheer, antwoordde de man. Als u de hoofdstraat volgt, komt u aan het Gouden Anker, een eerste rangs hotel. En er zijn er nog meer van dat soort.

— Bedankt voor de inlichting, zei Raffles.

— At your service, sir, zei de chauffeur, en reed weg.

— Het is te hopen, dat wij zo aanstonds een taxi vinden en als die niet komt, dat er plaats is in een of ander hotel, want wat moeten wij hier uitvoeren, als de zaak eenmaal achter de rug is? vroeg Brand.

— Ik weet er niets anders op, dan het maar aan het toeval over te laten, antwoordde Raffles. Is er een auto, zoveel te beter, is er geen, dan zullen wij de benenwagen moeten gebruiken. Ik zie tenminste geen andere oplossing. Maar wij zullen hier niet langer blijven staan, anders wordt het nóg later.

Zwijgend stapten de twee mannen door de geheel verlaten hoofdstraat van de voorstad, die voor een groot deel bebouwd was met villa's en landhuizen met tennisbanen, golf-courses, cricketvelden en andere sportterreinen in de onmiddellijke nabijheid.

De straten waren hier breed en voortreffelijk geplaveid, en het was met de eerste oogopslag te zien, dat hier een zeer gegoede klasse der Londense bevolking woonde, die over een ruime beurs beschikte.

Na enige tijd sloeg Raffles een zijstraat in, die men beter een laan kon noemen, aan weerszijden met beuken beplant.

De villa's stonden hier allen vrij ver van elkander en waren gescheiden door goed onderhouden tuinen.

Het was hier zó stil, in dit late uur van de nacht, dat men op verre afstand de stappen van patrouillerende agenten van politie kon horen.

— Daar is het, zei Raffles ten

slotte op fluisterende toon. Dat grote huis met het groene pannendak.

Een paar minuten later stonden zij voor een pas gebouwde villa, waaraan het graniet en het marmer niet gespaard was.

Een flauw oplopend gazon scheidde het huis van de openbare weg.

Een laag ijzeren hek liep om dat grasveld heen.

— Moeten wij dàar over? vroeg Brand zacht; men zal ons op honderd meter afstand kunnen zien.

— Neen, dat is niet nodig, zei Raffles. Wij gaan achter in, daar is het zeer donker, want er staan zware bomen.

Zij liepen om de villa heen, en bereikten de achterzijde, waar het inderdaad veel donkerder was dan de voorzijde van het huis.

Enige hoge bomen stonden niet ver van de achtergevel en hulden die door hun dicht bladerdak in duisternis.

Ook stonden hier een aantal rhododendrons, welke een nadering van het huis, zonder te worden gezien, gemakkelijk zouden maken.

Raffles bleef nog enige ogenblikken in gebogen houding staan, de oren gespist op ieder verdacht geluid.

Maar alles bleef stil, en in een oogwenk was hij over het lage hek, en achter de struiken verdwenen.

Brand volgde hem, en de twee mannen vonden elkander terug voor een smalle achterdeur, bestemd voor de leveranciers, die hier hun waren kwamen afleveren.

Raffles had zijn masker voorgebonden en Brand volgde zijn voorbeeld.

Vervolgens stak hij de hand in de zak van zijn overjas en haalde er een bosje lopers uit, van een bijzonder maaksel, en zeer fijn en nauwkeurig bewerkt.

Hij probeerde er enige op het slot van de deur, maar tevergeefs.

— Knippen en grendels, zei Raffles laconiek.

— Wat nu? vroeg Brand.

— Ik heb mijn ijzerzaag niet bij me, maar wel een ander instrumentje, dat ook dienst kan doen.

Raffles stak opnieuw de hand in zijn zak, en haalde er een in een stukje zijdepapier gewikkeld staaldraad uit, aan het einde voorzien van een dunne lus.

Met een fijn boortje draaide hij, onder en boven aan de deur, een gaatje in de post van de deur, ternauwernood een paar millimeters in doorsnede.

Vervolgens stak hij er het staaldraad door, de lus het eerst, welke hij met een tang had plat gedrukt, en die zich weer zou ontspannen, zodra het staaldraad door het gat was gegaan.

Zodra de lus in de oorspronkelijke vorm was teruggekeerd, begon Raffles geduldig naar de knop van de bovenste grendel te zoeken.

Het duurde wel een minuut of tien voor de lus eindelijk achter de knop bleef haken, zodat hij nu het staaldraad naar zich toe kon trekken.

De grendel was teruggeschoven.

Daar nu het draad wegens de zoveel dikkere lus aan het einde niet meer terug kon worden getrokken, duwde Raffles het geheel door het gat, wetende dat hij het aanstonds wel weer terug zou vinden.

Met een tweede draad herhaalde hij de bewerking bij de onderste grendel, en Brand bewonderde in stilte, het geduld van zijn vriend.

Hier duurde het nog langer, en eenmaal waren zij genoodzaakt geweest, zich te verschuilen, daar zij de naderende stappen hoorden van twee patrouillerende agenten.

Tenslotte echter werd ook de onderste grendel teruggeschoven, en nu kon Raffles gemakkelijk de deur met een zijner lopers openen.

De twee mannen waren nu binnenshuis.

Raffles sloot de deur en begon bij het gedempte licht van zijn zaklan-

taarn, naar zijn twee staaldraden te zoeken.

Hij had ze weldra gevonden op de dikke cocosmat, die voor de deur lag, en zei fluisterend:

— Nu als de duvekater naar boven. De juwelen liggen in een klein kastje, dat in de kleedkamer van Mrs Hunter staat. De rest is kinderspel.

Brand dacht er enigszins anders over, maar hij vond het beter niets te zeggen.

De twee mannen gingen de diensttrap op, die alleen door het personeel gebruikt werd.

— Waar is dat kabinet ergens? vroeg Brand, toen ze het portaal van de eerste verdieping bereikt hadden.

— Op de tweede verdieping, luidde het antwoord. Laten wij voortmaken, want over een dik half uur begint het al wat licht te worden. Dit jaargetijde is voor ons beroep verreweg het gevaarlijkste seizoen.

Hij wilde reeds verder gaan, toen hij eensklaps bleef staan, en onbewegelijk stond te luisteren.

— Wat is er? vroeg Brand na enige ogenblikken.

In plaats van te antwoorden, sloop Raffles onhoorbaar over de dikke looper naar een deur, die Brand nog niet gezien had, en die op een kier stond.

Nu zag de jongeman daar achter iets wit schemeren, ofschoon hij niet kon onderscheiden wat het was.

Raffles echter had ogen, die goed in het donker konden zien en had dadelijk ontdekt, dat dit witte, niets anders was dan een paar lakens over een paar meubelstukken.

Daar hij wist, dat dit vertrek de woonkamer der familie was, zo verwonderde hij zich hier wel een weinig over.

Hij duwde de deur nog wat verder open en liet het licht van zijn lantaarn naar binnen schijnen, na zich te hebben overtuigd, dat de overgordijnen voor de ramen goed gesloten waren.

Brand die hem gevolgd was, keek over zijn schouder en zag nu, dat alle meubelen met hoezen overdekt waren, dat de grote spiegel schuil ging achter een groot laken, en dat de grote elektrische kroon eveneens op deze degelijke en ouderwetse wijze tegen stof beschermd was.

Hij keek Raffles vragend aan, en mompelde:

— Is dat een nieuwe mode? Wat betekent dat? Het is hier toch de huiskamer?

— Ik weet nog niet wat het betekent, maar voor ons zeker niet veel goeds, gaf Raffles ontevreden te kennen.

Hij trad binnen, en keek om zich heen.

De twee deuren, die naar andere kamers voerden, stonden eveneens half open.

Raffles keek er door, en een enkele blik was voldoende, om hem te doen zien, dat de meubelen in de andere kamers eveneens van hoezen voorzien waren.

Eensklaps viel zijn oog op de tafel die bij een der ramen stond.

Daar stond tegen een lege bloemenvaas een groot stuk wit karton, met blokletters beschreven.

Raffles nam het op en las:

Aan eventuele heren inbrekers,

Verzoeken beleefd, niets te vernielen. Wij zijn op reis. Het tafelzilver en andere voorwerpen van waarde zijn in een bank opgeborgen. De brandkast op mijn kamer is leeg en de deur ervan staat open. Ook de deuren van de drie kussenkasten met linnen en glaswerk staan open. Sorry voor de vergeefse moeite, welke gij u gegeven hebt.

Archibald Hunter.

N.B. In het buffet in de grote eetkamer staan een paar flessen wijn, naast een kistje goede sigaren.

Raffles legde het stuk karton op

tafel, keek eerst nog eens om zich heen, vervolgens zijn vriend aan, en zei toen :

— Voor een kruidenier is de man niet geheel en al van geest ontbloot. Ik ben dan ook minder kwaad op hem dan op mij zelf. Wij hadden dit moeten weten, Charles.

— Misschien is de vent pas vandaag vertrokken.

— Dat moet wel want ik meen hem gisteravond nog in de schouwburg te hebben gezien.

— Wat doen wij nu ?

— Onze koffers pakken en hem nareizen.

— Weet je dan waar hij naar toe is ?

— Dat staat morgen vast in de krant. Hunter zal wel een persconferentie hebben belegd, zoals dat tegenwoordig heet. Daar is hij net een vent voor, maar als hij denkt, dat hij Raffles straffeloos voor de gek kan houden, dan vergist hij zich toch.

— Maar zou er nu werkelijk niets meer in huis zijn, de moeite van het meenemen waard ?

— Vast niet. Als wij een verhuishagen bij ons hadden, zou ik deze kostbare meubels weg nemen, die wel een burgermans fortuin waard zijn. Kom mee, wij zullen eens onderzoeken, in hoeverre deze mededeling waarheid bevat.

Zij traden alle kamers binnen en vonden overal dezelfde hoezen, welke aan de vage vormen der meubelen een spookachtig aanzien gaven.

Het bleek, dat Hunter waarheid had gesproken in zijn waarschuwing aan eventuele nachtelijke bezoekers;

alle kasten stonden open, tot de brandkast in de werkkamer toe.

Van de juwelen was natuurlijk geen spoor te ontdekken ; Mrs Hunter had ze hoogstwaarschijnlijk mee op reis genomen, of althans ging de nonchalance van de eigenaar niet zó ver, dat hij zijn diamanten in een onbewoond huis achterliet.

— Ik zou wel eens willen weten, waar de bedienden zijn, opperde Brand nadat de tocht beëindigd was.

— Hunter zal er misschien wel een paar hebben meegenomen, en anders zullen zij wel zolang verlof hebben gekregen. Het boezemt mij trouwens weinig belang in, als je mij de waarheid vraagt. Onze tocht is vruchteloos geweest, dat is het enige wat ik heel zeker weet, evenals het feit, dat ik het hier niet bij laat.

— Maar één ding konden wij nog wel even doen, meende Brand, toen Raffles aanstalten maakte om te vertrekken.

— En dat is ?

— Ik heb dorst gekregen en een glas wijn zou me best smaken. Beneden staan twee flessen voor het pakken.

— Nooit, zei Raffles. Neem dit van mij aan, Charles, drink nooit wijn, of wat dan ook, behalve een glas water, in een onbewoond huis. Die wijn kan wel vergiftigd, of er kan op andere manier mee geknoeid zijn. Kom, wij poetsen de plaat.

En de daad bij het woord voegend, aanvaardden de twee vrienden de terugtocht, niets anders dan een ervaring rijker.

HOOFDSTUK III

EEN ONTMOETING IN PARIJS

Het was een van Raffles' meest kenmerkende eigenschappen, dat hij nooit een plan liet varen, nadat dit eenmaal in zijn geest had post gevat, zelfs al zou het in de ogen van verreweg de meeste mensen volkomen onuitvoerbaar schijnen.

Des te eerder gaf hij gevolg aan zijn voornemen, de mislukte onderneming te Wimbledon elders voort te zetten, daar dit hem niet al te moeilijk voorkwam, en hij zich bovendien bij de neus genomen achtte door het briefje van de afwezige bewoner, ook al was het feitelijk niet aan hem persoonlijk gericht.

Reeds de volgende ochtend hadden een aantal kranten inderdaad een kort bericht gepubliceerd, waarin werd vermeld, dat de heer Archibald Hunter en familie, Wimbledon, Hunter House, zich voor de duur van twee weken naar Parijs had begeven.

Waarom eigenlijk melding werd gemaakt van de familie van Mr Hunter was niet duidelijk, want hij had geen kinderen; misschien vond de zo eensklaps rijk geworden parvenu dat echter deftiger.

In ieder geval wist Raffles nu tenminste, waaraan hij zich te houden had, en waar hij de man zou kunnen terug vinden, die hem zulk een onaangename verrassing had bereid.

Zijn plan werd hem zelfs nog ver-

gemakkelijkt door dat de meeste kranten er bij hadden vermeld waar hij en zijn familie waren afgestapt, namelijk in het Hotel Trocadero.

Raffles zou dus met Charles Brand naar Parijs gaan... De toebereidselen voor de reis namen slechts zeer weinig tijd in beslag.

Raffles had besloten, dat Henderson zou meegaan, want als hij toch eenmaal in Frankrijk was, wilde hij daarvan gebruik maken, de plekjes terug te zien, die hem lief en dierbaar waren geworden, wegens hun onvolprezen schoonheid. En daar kon Henderson hem met de wagen naar toe brengen.

Henderson, de reusachtige chauffeur van Lord Aberdeen, had hier wel oren naar, want hij vond Frankrijk, na Engeland wel te verstaan, het schoonste land ter wereld.

Zo waren dus de nodige koffers spoedig gepakt, en Raffles en Brand waren reeds tamelijk vroeg in de ochtend van de volgende dag reisvaardig.

Vermommingen of gereedschappen, als hij die te Parijs mocht nodig hebben, behoefde Raffles niet mee te nemen, want hij bezat in de hoofdstad van Frankrijk een klein huis in de Rue Lepic, dat op enkele kleine kamers gelijkvloers na, aan hem verhuurd was en waar hij alles zou kunnen vinden wat hij nodig

had, zó goed verborgen, dat geen onbescheiden oog het ooit zou kunnen vinden.

Henderson had opdracht gekregen de Morris Oxford, een niet al te grote, maar zeer betrouwbare wagen, na te zien en gereed te maken, welk voertuig de reis over het kanaal zou meemaken, om desverlangd in Frankrijk te kunnen worden gebruikt.

Er ging om drie uur weer een boot over, en Raffles wist, dat hij Henderson slechts behoefde te zeggen, dat hij voor het vertrek van die boot te Dover wenste te zijn, om daar ook inderdaad op tijd aan te komen.

Na de lunch vertrokken de beide vrienden.

Het was bij uitstek mooi weer, en als zij een plezierreisje hadden willen maken, hadden zij het onmogelijk beter kunnen treffen.

Ruim drie kwartier voor het vertrek van de kanaalboot, bereikten zij de havenstad.

Er waren veel reizigers aan boord, waarvan velen zich voor hun plezier naar de overzijde begaven, maar ook waren er talrijke zakenlieden, die Raffles van aanzien kenden.

Het aan boord takelen van de auto, had zonder enige vertraging plaats en de boot kwam bijna een kwartier vroeger aan, dan waarop iedereen gerekend had, behalve misschien John Raffles, die het kanaal kende als de inhoud van zijn broekzak.

Het kwam er overigens weinig op aan, of de boot vóór of over tijd te Calais aankwam, want Raffles en zijn reisgenoten waren toch niet van plan van de trein gebruik te maken.

Zij hadden hun auto tot hun beschikking, en Henderson zou er wel zorg voor dragen, dat de wagen niet veel langer over de afstand deed dan de trein.

Toch was het reeds laat in de avond, toen de wagen eindelijk

Parijs door de Poort van Neuilly binnenreed, nadat aldaar aan de douaneformaliteiten was voldaan.

Henderson kende de voornaamste straten van Parijs even goed als die van Londen, en zelfs bij avond zou hij zich niet licht vergissen.

De reizigers waren van plan de nacht door te brengen in een der hotels, aan de Avenue Marceau, zodat Henderson dus de Avenue de la Grande Armée insloeg om via de Place de l'Etoile deze brede Avenue te bereiken.

Het Hotel de l'Etoile, waar zij zouden afstappen, stond slechts op een kwartieruur gaans van het Hotel de Trocadero waar, volgens de Londense bladen, Hunter en zijn echtgenote hun intrek hadden genomen.

In het vreemdelingenboek vulde Raffles de naam Lord Aberdeen in, want hij behoefde nog volstrekt niet van uiterlijk of van naam te veranderen, vóór de omstandigheden dit nodig zouden maken.

De auto vond in de ruime garage van het hotel onderdak, Henderson trok naar zijn slaapkamer, en Raffles en Brand begaven zich naar de grote conversatiezaal, die nog een uur voor de gasten geopend zou blijven, maar waar zich op dit late uur slechts weinig personen bevonden.

Bij het zien van één dier personen bleef Raffles stokstijf op de drempel staan — een seconde maar, want toen ging hij rustig verder.

Maar Brand had het gezien, keek vorsend rond, en ook hij bleef een ogenblik verbaasd staan.

Toen volgde hij Raffles, die een plaatsje in een der hoeken van de grote zaal had uitgezocht, waar men hen zeker niet zou kunnen horen spreken.

Even keken de beide mannen elkander aan, en toen vroeg Brand:

— Is zij het of is zij het niet?

— Zij is het zonder enige twijfel. Het is Martha Debussy, al heeft zij nu hoogblond haar. Maar voor de

drommel, — waar Martha is, daar kan Markies de Beaupré niet ver zijn.

Nauwelijks had Raffles deze woorden gezegd, of de deur werd geopend en een rijzig gebouwd man met een volle zwarte baard kwam binnen, keek even zoekend rond, en ging toen op de jonge vrouw in haar flateuse kleding toe, die aanleiding had gegeven tot de opmerkingen van de beide vrienden.

— Als men van de duivel spreekt, mompelde Raffles half voor zich heen... dan trapt men op zijn staart...

— Zou hij het werkelijk zijn?

— Ik twijfel er geen moment aan, zei Raffles met overtuiging. — Hij draagt weliswaar een uitstekend gemaakte valse baard, en hij heeft zijn haar anders laten kappen, maar zijn ogen en zijn gehele houding verraden hem.

De twee mannen hielden hun blikken enige ogenblikken vast op het paar in de andere hoek, dat geen notitie van de overige gasten scheen te nemen, gevestigd, en duizend gedachten gingen hun door het hoofd.

De man, die daar zat, was eens de tegenstander van Raffles geweest, en in zekere zin was hij het nog.

Beaupré, markies van Sardogne, was een paar jaar geleden naar Londen gegaan, omdat de bodem in zijn eigen land hem wat al te heet onder de voeten begon te worden.

In Londen had hij zich al spoedig opgeworpen als aanvoerder van het Genootschap van de Gouden Sleutel, een bond van dievenbenden, zoals er ter wereld geen tweede bestond, en die de meest beruchte benden van alle landen onder zijn leden telde.

Enige maanden geleden had dit geheime genootschap zijn chef verloren, die zijn misdadig leven aan de galg had geëindigd, en Raffles had daartoe zeer veel, zo niet alles, bijgedragen.

Bij de verkiezing van een nieuwe aanvoerder had Beaupré zich candidaat gesteld, ofschoon het bestuur

van zeven leden reeds een zekere Dr Cox als zijnde de meest bekwame en zeker ook de meest sluwe misdadiger als opvolger van Professor Nicholson had voorgesteld.

Er ontstond toen een vinnige strijd, waarin Dr Cox overwinnaar bleef, die zich aldus de Fransman tot zijn aartsvijand maakte.

Raffles, die dit alles had gadegeslagen, had de Fransman aangeboden, gezamenlijk Dr Cox te bestrijden, maar de Beaupré had dit aanbod hooghartig van de hand gewezen; — hij wilde geen hulp van John Raffles, de onverzoenlijke vijand van het genootschap.

Later was hij toch echter enige malen met de Grote Onbekende in aanraking geweest, en niet langer dan enkele weken geleden was Raffles zelfs in staat geweest de Franse bandiet, wie hij zijn woord daartoe had gegeven, uit de handen van enige leden van het genootschap te bevrijden, die in opdracht van de gevreesde Dr Cox hem in het ziekenhuis, waarheen hij zwaar gewond was vervoerd, hadden moeten vermoorden.

Raffles had de aanslag verijdeld, en Charles Brand had daarbij een voorname rol gespeeld.

Martha Debussy, de minnares van Beaupré, had onder tranen bezworen, dat zij Raffles eeuwig dankbaar voor zijn hulp zou blijven, en ook de Beaupré had te kennen gegeven, dat hij Raffles nooit willens en wetens schade zou doen, zolang deze niets deed dat indruiste tegen het belang van het genootschap, waarvan hij nog steeds deel bleef uitmaken, maar Raffles had er schamper om gelachen en er het zijne van gedacht.

Toch twijfelde hij er niet aan, of de hulp van twee mensen als Beaupré en Martha Debussy kon hem in geval van nood van groot nut zijn, ook al was hun positie in het genootschap bijna onhoudbaar geworden na hetgeen er geschied was.

Dit alles ging door het hoofd van Raffles en Brand, toen zij daar in de conversatiezaal van het Parijse hotel zaten, en daar zo onverwacht het bewuste tweetal voor zich zagen.

Brand was de eerste die weer het woord nam.

— Hij is dus uit Londen vertrokken, op gevaar af, dat de Parijse politie hem ontdekt en arresteert, zei hij op zachte toon. — Wat zou hij hier komen uitvoeren?

— Zeker iets van belang, anders zou hij zich zeker niet aan dit grote gevaar hebben blootgesteld.

— Zouden wij zelf geen gevaar lopen, door de markies te worden herkend?

— Dat denk ik niet. Hij heeft ons altijd in een of andere vormomming gezien, en dan nog slechts zeer kort.

— Hij ziet er nog een beetje beroerd uit; zijn wond, hem door Cox toegebracht, schijnt nog niet geheel en al genezen te zijn.

— Ik gaf er wat voor, als ik wist, wat hij hier komt doen, zei Raffles peinzend.

— Natuurlijk niet veel goeds, meende Brand.

— Het verwondert mij, dat Dr Cox hem uit Londen heeft laten vertrekken, ging Raffles voort. Eén van

die twee mannen is hier op aarde te veel, dat voelen zij beiden heel goed. Zij bespioneren elkander onafgebroken, en de trouwe aanhangers van Cox zullen de moed wel niet hebben opgegeven, en nog altijd op de Fransman loeren.

— Misschien is hij wel alleen uit Londen vertrokken, om zich aan die gevaarlijke opmerkzaamheid te onttrekken, zei Brand.

— Het is mogelijk, maar ik geloof het niet, hernam Raffles. Het ligt niet in de aard van een man als Beaupré het hazenpad te kiezen en het veld te ruimen voor een tegenstander. Hij zal vechten tot de dood er op volgt of tot hij overwonnen heeft.

— Dan komt hij hier, zoals ik al direct veronderstelde, de een of andere slag slaan.

— Zoals wij, voegde Raffles er droogweg aan toe.

Brand wendde eensklaps zijn geelaat met een ruk naar dat van Raffles.

— Weet je, wat mij daar invalt? zei hij fluisterend.

— Ik bedenken daar, dat het volstrekt niet onmogelijk is, dat Beaupré hier is met precies hetzelfde doel als wij.

HOOFDSTUK IV

CONCURRENTIE

Raffles had verrast opgekeken.

— Wat je daar zegt, is zeker niet onmogelijk, zei hij. Beaupré heeft natuurlijk ook van die juwelen gehoord of gelezen, hij weet ook hoe nonchalant Hunter met die dingen omgaat, en ook in zijn hoofd kan de gedachte zijn opgekomen, zich van dat moois meester te maken, — misschien wel buiten het genootschap om.

— Dat individueel optreden is natuurlijk niet geoorloofd, maar hoe dan ook, als het werkelijk waar is, als de markies die kostbaarheden wil buit maken, dan kruist hij mijn weg op een wijze, waarbij ik mij niet wil neerleggen. Wij zullen de man nauwkeurig in het oog houden. Vergissen wij ons, zoveel te beter voor hem. Ik zal mij dan verder niet met zijn zaken bemoeien; vroeg of laat zal de Franse politie hem toch wel te pakken krijgen.

— Hij logeert waarschijnlijk ook hier.

— Ja, anders zou hij hier op dit uur niet zitten. Wij zullen het in het vreemdelingenregister natuurlijk niet behoeven na te zien, want onze vriend zal wel een valse naam hebben opgegeven.

Beaupré en Martha Debussy bleven nog een poosje in de conversatiezaal zitten, en gingen weg, zonder acht te slaan op de andere vier of

vijf gasten, die nu nog over waren.

Ook Raffles en Brand begaven zich even daarna naar hun naast elkander gelegen kamers, en het duurde niet lang, of zij waren beiden in diepe rust.

De volgende ochtend waren zij vroeg uit de veren, daar er hun veel aan gelegen was, Beaupré niet uit het oog te verliezen.

Hun moeite werd beloond, want toen zij in de grote hall kwamen, waar een druk bewegen was van gaande en komende, zagen zij daar juist de Fransman en zijn minnares verschijnen, gekleed om uit te gaan.

Dadelijk werd Henderson gewaarschuwd, die de auto reeds bleek te hebben schoongemaakt en dus nog vroeger was opgestaan dan zijn meester.

Een paar minuten later stond de Morris voor de ingang van het hotel, juist toen Beaupré en zijn dame zich gereed maakten te vertrekken.

Raffles had Henderson gewenkt, en had op fluisterende toon enige woorden met hem gewisseld.

De Fransman had geen auto en nam geen taxi, zodat Raffles en Brand hem op enige afstand konden volgen.

Op enige afstand volgde Henderson met de snel uit de garage gehaalde auto.

De Beaupré scheen een bepaald

doel te hebben, want hij stapte flink door en sloeg de Rue Galilée in, stak de Rue Vernet dwars over en bereikte aldus de Champs Elysées, welke brede boulevard hij gedurende enige tijd volgde, steeds in druk gesprek met de vrouw, die op haar suèdeschoentjes met naaldhakken, naast hem trippelde, en zich gelukkig scheen te voelen, dat zij het asfalt van Parijs weer onder haar voeten had.

Na een minuut of vijf, matigde de Beaupré zijn schreden en stak naar de overzijde over toen het verkeerslicht op groen sprong.

Raffles keek Brand glimlachend aan, terwijl hij bleef staan achter een der zware, eeuwenoude bomen, welke de Champs Elysées beschaduwden.

— Ik geloof niet, dat wij nog veel verder behoeven te gaan, zei hij. Het is duidelijk, dat Beaupré de plaatselijke gesteldheid eens is gaan opnemen. Wij staan hier namelijk op een paar pas afstand van het « Hôtel du Trocadéro », amice.

— Dus hij zou het inderdaad op de juwelen van Hunter voorzien hebben?

— Daaraan behoeven wij niet meer te twifelen. Het zou al heel toevallig zijn, als Beaupré dat hotel om een andere reden zo nauwlettend bestudeerde.

De Fransman en zijn minnares liepen langzaam heen en weer, alsof zij op iemand wachtten, maar onderhand hield de Beaupré het hotel, waar de Londense parvenu logeerde, goed in het oog.

Op hun beurt bleven Raffles en Brand het paar aandachtig gadeslaan, terwijl Henderson op enige afstand de auto had geparkeerd.

Dit duurde enige tijd, tot Beaupré eensklaps zijn vrouw bij de arm nam en haar in allerijl onder een der brede koetspoorten trok, behorende bij de fraaie huizen, welke de Champs Elysées tot een der schoonste wandelwegen der gehele wereld

maken.

— Wat, voor den drommel, maakt hem zo eensklaps aan het schrikken? riep Brand verbaasd uit. Ik zie niets en hij slaat op de vlucht alsof hij een spookverschijning gezien heeft.

— Dat scheelt ook niet veel, amice, kwam Raffles laconiek. — Kijk maar eens wie daar aan komt, zo rustig, alsof hij als de fatsoenlijkste Engelsman door het Hyde Park wandelt.

Brand wendde zijn blik in de richting, welke Raffles hem met een lichte hoofdknik aanduidde.

Nauwelijks kon Brand een kreet van verwondering inhouden, want de man, die daar naderde, was niemand anders dan Dr Cox in eigen persoon.

Het beruchte bendehoofd bevond zich dus ook in Parijs. Hij was alleen, en liep met de handen op de rug, zoals zijn gewoonte was.

— Dat is de onbeschaamdheid ten top gedreven, barstte Brand los. De vent wordt in Engeland gezocht wegens enige moorden die hij op zijn geweten heeft, en als zij hem vatten, bengelt hij over een maand aan de galg, zo zeker als morgen de zon in het oosten opkomt. In Amerika heeft hij nog een jaar of tien gevangenisstraf tegoed — en nu kuiert hij hier zo kalm rond, alsof hij hoegenaamd geen gevaar loopt.

— Waarschijnlijk is hij van mening, dat de brutalen de halve wereld hebben, zei Raffles meesmuilend.

— Wat zou hij hier komen uitvoeren? vervolgde Brand, zijn ogen onafgebroken gericht op het smalle gele gezicht, met de grijs-groene ogen onder de donkere, ruige wenkbrauwen.

— Wat een vraag! Kijk maar hoe hij het hotel in het oog houdt, waar onze brave Hunter een onderkomen heeft gezocht.

— Wat? Hij óók al. Hier zouden dan twee honden om één been vech-

ten...

— En ik denk de derde te zijn, die er mee weg loopt, viel Raffles hem bedaard in de rede.

— Natuurlijk weten die twee niets van elkander af?

— Op het ogenblik zeker nog niet. Maar nu weet in ieder geval Beau-pré iets van Cox, terwijl deze niets van de Fransman weet. In dat opzigt is dus de markies in de meerderheid, maar ik hoop hem toch te beletten, daarvan te profiteren.

— Alles goed en wel, maar nu wordt onze onderneming niet weinig bemoeilijkt.

— Gemakkelijker wordt het er natuurlijk niet op, dat geef ik toe, maar wij zullen ons eenvoudig een beetje haasten, en de concurrenten trachten vóór te zijn; iets anders weet ik er niet op.

— Je plannen worden dus niet gewijzigd door de plotselinge verschijning van de twee mannen?

— Twee mannen plus een mooie vrouw, en wij, dat is zes, want een mooie vrouw telt voor twee. Wat je vraag betreft, neen, mijn plan is nog altijd wat het was, toen wij er op uit gingen. Laten wij daarom ons plan niet langer uitstellen en dadelijk naar de Rue Lepic gaan, waar ik alles kan vinden wat ik nodig heb om mijn uiterlijk te veranderen.

De twee vrienden liepen langzaam verder en gingen rakelings Dr Cox voorbij, die hen echter geen blik waardig keurde, en er ver van af was, in de slanke, enigszins grijzende Engelsman zijn tegenstander te herkennen.

Henderson volgde dadelijk met de auto.

Toen zij buiten het gehoor van de Meester waren, zei Brand:

— Wat belet je eigenlijk om naar de Qual des Orfèvres te gaan en daar de politie mede te delen, wie en wat die vent daar op het trottoir voor het grote hotel voor een misdadiger is?

— O, dat zal ik zeker niet nalaten,

zodra ik het kan doen zonder gevaar voor mijn eigen veiligheid. Nu, op dit ogenblik herkent Dr Cox mij niet, maar zodra ik hem beschuldig, de lang gezochte booswicht te zijn, zal zijn argwaan gaande zijn gemaakt, omdat er niet veel personen zijn, die hem kennen, zelfs onder een vermomming. En van die weinigen is John Raffles natuurlijk de voornaamste. Maar stel je gerust; — alles op zijn tijd; wat in een goed vat is, verzuurt niet, zoals een oud spreekwoord luidt.

Raffles en Brand wachtten tot de auto hen had ingehaald.

— Weet je de Rue Lepic nog te vinden, James? vroeg Raffles de reus.

— Dat zal wel gaan, mylord, antwoordde Henderson.

— Breng ons dan gauw naar het bekende huis.

— Welke ingang, mylord?

— Rue des Abesses.

— Begrepen, mylord.

Raffles en Brand stapten in en even later reed de auto weg.

Het bleek dat Henderson een goed geheugen voor de straten ener hem vreemde stad had. Zonder zich ook maar een enkele maal te vergissen, reed hij de Champs Elysées ten einde, stak de Place de la Concorde over, sloeg de Rue Royale in, en volgde gedurende enige tijd de grote boulevards.

Daarop reed hij de Rue de la Chaussée d'Antin in, en ten slotte de Rue Blanche.

Deze straat liep uit op de Rue des Abesses, en Raffles en Brand stapten uit.

— Wachten aan de andere ingang, James, zei Raffles.

Hij had reeds een sleutel uit zijn zak gehaald, en nadat hij de loge van de concierge gepasseerd was, die overigens niet aanwezig scheen te zijn, liep hij vlug de binnenplaats over en opende een deur, op de voet door Brand gevolgd.

Het tweetal ging een gang door,

Raffles opende nogmaals een deur en nu stonden zij in een ruim vertrek, dat met twee vensters op de grote binnenplaats uitzag.

De luiken waren dicht en Brand opende ze, evenals de vensters en liet de frisse buitenlucht het vertrek binnen stromen, waar het enigszins duf rook, daar hij de conciërge niets gezegd had van schoonhouden der woning.

Hij wilde, en met reden, liever geen vreemden over de vloer hebben.

Brand deed de knippen op de deur en Raffles ontsloot, door op een goed verborgen veer te drukken, een ruime muurkast, nadat hij de tul gordijnen voor de ramen had dicht gedaan.

Deze kast hing vol kleren van verschillende aard, benevens een menigte uniformen en livreen.

Op een bovenplank stonden een aantal dozen, welke pruiken en baarden bevatten.

Raffles nam een eenvoudig, maar goed gesneden costuum uit de kast, benevens een rok, zoals de kelners dragen.

Hij keek Brand glimlachend aan, en zei:

— Nu je dit pak gezien hebt, kan ik zeker wel kort zijn in mijn verklaring.

— Ik heb het al begrepen! riep Brand uit. — Je wilt je als kelner in het Hotel du Trocadéro verhuuren.

— Precies.

— Maar als het personeel daar nu eens voltallig is?

— Dat zou alleen maar wat meer werk geven, want dan zou een der kelners natuurlijk moeten verdwijnen. Daar wij met die mogelijkheid rekening moeten houden, zou ik je willen verzoeken, eerst de kust eens te gaan verkennen. Is het personeel inderdaad voltallig, dan moet aan een der kelners een onschuldig, maar krachtig middelje worden ingegeven, waardoor de man tijdelijk on-

gesteld wordt, en zijn werk niet langer kan doen. Die ongesteldheid zal er op het oog gevaarlijk genoeg uitzien, maar in werkelijkheid zal het niets te betekenen hebben.

Onder het spreken had Raffles zich van zijn bovenkleding ontdaan, en de andere kleren aangeschoten.

Daarop vouwde hij de rok keurig op, en begon zijn gelaat onder handen te nemen.

Hij bestreek het met een dunne zalf, die de fijnste rimpeltjes vulde, en het gelaat een olieachtig glad uiterlijk gaf, en tevens een matwitte kleur, die zeer aristocratisch stond, en bevestigde toen een paar voortreffelijk gemaakte bakkebaardjes op beide wangen.

Een blonde pruik voltooide deze vermomming.

Brand had zwijgend toegekeken en verbaasde zich over de handigheid van zijn vriend.

Raffles was met het aantrekken van het costuum en de vermomming een geheel andere persoonlijkheid geworden.

Toen hij klaar was, zei Raffles:

— Nu stante pede naar het hotel, anders is de concurrentie ons vóór. Jij gaat voor, vraagt een betrekking, en verneemt zo of het personeel compleet is.

— Maar als er nu werkelijk een kelner geplaatst kan worden? riep Brand uit. — Dan zou ik verplicht zijn, de betrekking aan te nemen.

— Dan neem je die aan; je zegt, dat je je thuis gaat verkleden, en ruimt de plaats voor mij. In het tegenovergestelde geval echter zoek je een der etalagekelners op, knoopt een praatje met hem aan, en drukt hem ten afscheid de hand. Zorg dan dat je deze ring aan een vinger hebt, met dit fijne stifje naar binnen. De ring is hol, en bevat een weinig vloeistof die de ring slecht kan verlaten door dit eveneens holle stifje. Het scherpe puntje prikt in het vlees, de vloeistof dringt in het onbetekende wondje, en de zaak is gezond, bij

wijze van spreken wel te verstaan.

— En hoe lang duurt het dan nog, eer het slachtoffer bewusteloos wordt?

— Hij wordt in het geheel niet bewusteloos, — hij zal zich ineens erg belabberd voelen, duizelig en misselijk, met zware hoofdpijn, en zo beroerd, dat hij zich nauwelijks op de benen kan houden. De eerste verschijnselen doen zich voor, een half uur na de prik. En daar het voor die arme drommel niet zo erg leuk is, moet je vooral zijn naam vragen, opdat wij hem later een pleister op de wond kunnen leggen, in de vorm van een paar biljetten van duizend frank.

De twee mannen verborgen zorgvuldig ieder spoor van hun aanwezigheid, sloten de kast, en verlieten het vertrek, waarvan Raffles de deur achter zich sloot.

Zij gingen echter niet dezelfde weg terug, maar volgden de gang in een andere richting, waardoor zij een deur bereikten, die rechtstreeks uitkwam in de Rue Lepic, en die alleen gebruikt kon worden door de bewoner van de verdieping gelijkvloers.

Henderson had de auto voor de deur geparkeerd, zodat zij maar behoefden in te stappen.

— Waarheen, mylord? vroeg de reus.

— Naar het hotel, waar wij vanochtend geweest zijn, op de Champs Elysées, antwoordde Raffles, maar je moet niet vlak voor de ingang stoppen, maar een eind er vóór.

— Begrepen, mylord.

Henderson reed nu dezelfde weg terug, en ruim een half uur later stopte hij op de aangeduide plek.

Brand stapte uit, terwijl Raffles op de uitslag van het experiment zou wachten.

Brand stak Raffles de hand toe, maar deze trok de zijne gauw terug.

— Merci beaucoup, zei hij zacht.

— Denk je soms, dat ik zelf met mijn middeltje wil kennis maken? Je hebt de ring al aan je vinger.

— Waarachtig, dat is waar ook! riep Brand verschrikt uit; ik mag wel oppassen, dat ik niet de verkeerde de hand druk.

— Ik hoop, dat je er om denkt, zei Raffles, en doe de ring maar dadelijk af, zodra je hem gebruikt hebt, want hij kan nog wel eens te pas komen; de dosis, welke hij bevat is voldoende voor wel tien personen.

Brand knikte Raffles toe, en verdween.

De jongeman liep snel voort, en bereikte even later de monumentale ingang van het hotel.

HOOFDSTUK V

DE NIEUWE KELNER

Op de bovenste trede van het bordes van het hotel du Trocadero stond de portier in het volle besef van zijn waardigheid.

Charles Brand ging naar hem toe, en vroeg, met de hoed in de hand, terwijl hij zich natuurlijk van de Franse taal bediende:

— Pardon, monsieur, weet u misschien ook, of hier plaats is voor een Engelse kelner, die vier talen vloeiend spreekt, en jaren lang in de eerste hotels van het vasteland heeft gediend als étalagekelner?

De machtige man trok een bedenkelijk gezicht en antwoordde:

— Ik geloof het niet, want wij zijn compleet, maar als je het eens aan de gerant wilt vragen... hij staat daar juist met een van de étalagekelners in de vestibule te praten.

— Merci beaucoup, zei Brand en ging de zwaarlijvige portier voorbij, naar binnen.

Dadelijk stevende hij op de gerant toe, een deftig heerschap met een kaal hoofd, en een gouden bril op zijn havikneus, die, zoals de portier gezegd had, in gesprek bleek te zijn met een nog vrij jonge kelner, die zo even de brede trap achter in de vestibule scheen te zijn afgekomen.

Brand bleef bescheiden op enige afstand staan, tot de gerant hem in het oog zou krijgen.

Toen dit eindelijk het geval was, kwam Brand een paar passen naar voren, en stelde zijn vraag opnieuw.

— Neen, vriend, zei de gerant kortaf, wij zijn voltallig.

Daarop wisselde hij nog een paar woorden met de kelner, en trok zich in zijn bureau terug, rechts van de grote vestibule gelegen.

— Dat is nu óók wat, zei Brand met een sip gezicht tot de kelner, die zich eveneens weder naar zijn post op een der étalages wilde begeven. — Dit is nu al het vierde hotel waar ik mij presenteer. En ik had mij nog wel wijs laten maken dat de kelnersbetrekkingen hier opgescheept lagen.

— Niet in de eerste klas hotels, zei de ander. In de tweede rangs hotels zal nog wel plaats zijn in overvloed.

— Maar dat wil ik niet, zei Brand. Een kelner heeft toch óók zijn ponteneur. Denkt u, dat er hier misschien gauw een vacature zal komen?

— Dat kan ik heus niet zeggen, maar geloven doe ik het niet. Wie hier is, zorgt dat hij er blijft, want het is hier een deksels goede zaak, waar alleen rijke bourgeois komen; die geven altijd grote fooien, voor de chic, begrijp je? Maar ga het nog eens in het Hotel Monopole op de

Avenue de l'Alma proberen; daar was geloof ik, gisteren een plaats vrij.

— Wel bedankt! riep Brand uit. Ik ga er meteen naar toe, terwijl hij de ander stevig de hand drukte.

Het speet hem werkelijk, de jongeman voor een paar dagen ziek te moeten maken, maar het ging nu een maal niet anders. Trouwens Raffles zou er zeker niet alleen voor zorgen, dat het slachtoffer schadeloos zou worden gesteld, maar ook, dat de jongeman in deze zaak geheel vrijuit zou gaan.

De kelner had slechts even zijn hand bekeken, toen het stijfje zijn huid schramde, maar toen hij niets zag, was hij het prikje meteen weer vergeten, en ging de trap op naar boven.

Brand keek hem even na, en mompelde in zich zelf:

— Als Raffles het bij het goede eind heeft, dan zal die brave jongeman over een half uur niet meer zo veel lopen, maar in ieder geval zal hem dat geen windeieren leggen.

Met deze overweging verliet Brand het hotel.

— Wel, is het gelukt? vroeg de portier.

— Neen mijnheer, alles is bezet, antwoordde Brand met een teleurgesteld gezicht. Ik zal het maar weer ergens gaan proberen.

— Nu laat het je een troost zijn, dat er vandaag al twee anderen om het baantje van kelner zijn geweest, zei de portier vergoelijkend. Goed geluk elders.

Brand ging heen, met de laatste woorden van de portier in de oren geknoopt.

Dus deze ochtend waren er reeds twee gegadigden naar de betrekking van kelner in het hotel geweest. Zouden werkelijk Beaupré en Dr Cox Raffles zijn vóór geweest?

Brand haastte zich naar de wachtende auto en deelde Raffles vlug en op gedempte toon alles mee, wat er zo even was voorgevallen.

Raffles schudde het hoofd, en zei:

— Dat bevalt mij niet. Dat bevalt mij helemààl niet. Het zou mij niets verwonderen, als die twee sollicitanten onze beide tegenstanders waren geweest. Maar wacht eens... wij zullen die heren dan toch trachten vóór te zijn.

Hij raadpleegde zijn polshorloge, en zei:

— Over een half uur ga ik er zelf op af, Charles. Als ik dus over drie kwartier niet terug ben, is dit een bewijs, dat alles in orde is. Dan ben ik namelijk aangenomen. In dat geval ga je naar ons eigen hotel, en wacht daar rustig af tot ik je opbel. Henderson moet de auto ten allen tijde gereed houden, want het is natuurlijk best mogelijk, dat ons vertrek op enigszins overhaaste wijze zal plaats vinden.

— Begrepen, zei Brand. Goed succes!

— Rijd nu vijf en twintig minuten om, James, zei Raffles tot Henderson, en breng ons dan weer naar dezelfde plaats, — of beter, — aan de andere zijde van het hotel.

Raffles stapte in, ging naast Brand zitten en Henderson maakte contact. Hij reed naar de Place de l'Etoile, reed een eind de boulevard de Jena op, en keerde toen op zijn weg terug.

Precies op tijd stopte hij, maar nu honderd meter vóór het doel.

Raffles opende het portier, maar voor hij uitstapte, vroeg hij:

— Heb je de ring goed weggeborgen?

— Hij zit in een stukje papier gewikkeld in mijn portefeuille.

— Mooi, tot ziens dan. Als alles goed gaat, kom ik niet vóór vannacht terug. Je kunt mij dan tegen een uur of één, half twee verwachten. Komt er iets tussenbeide, dan zal ik je wel opbellen.

Hij knikte Henderson toe.

Hij ontmoette op het bordes, evenals even te voren Brand, de portier, en vroeg:

— Zou ik de gérant een ogenblik

kunnen spreken?

De portier bekeek de bezoeker van het hoofd tot de voeten, en scheen in hem dadelijk de kelner te herkennen.

— Als het voor een betrekking is, dan ben je vandaag nummer vier, en je hebt geen kans, *amice*. We zijn compleet.

— Laat ik het toch maar eens proberen, zei Raffles dringend. Ik ben hier al aan mijn tiende hotel, en ben waarachtig doodmoe.

— Nu, als je afgesnauwd wilt worden, ga dan je gang, zei de portier schouderophalend. Daar steekt de *gérant* juist de vestibule over. Loop hem achterna.

Raffles liet zich dit geen tweemaal zeggen, snelde de vestibule in, en haalde de *gérant* in, die enigszins gagiteerd de trap op wilde gaan.

— Excusez monsieur, dat ik U even kom storen, zei Raffles, met zijn hoed in de hand, is er soms een betrekking als kelner vacant?

De *gérant* keek de sollicitant aandachtig aan, en vroeg toen kortaf:

— Talen?

— Frans, Engels, Duits, Italiaans en Spaans, mijnheer.

— Referenties?

— In Londen, New York, Wenen, Rome, Madrid, Kopenhagen, Amsterdam in de fijnste hotels *étalage*-kelner geweest, mijnheer. Beste getuigschriften.

Raffles stak de hand in zijn binnenzak, en haalde er een bundeltje papieren uit.

De *gérant* sloeg er slechts een vluchtige blik op, en zei:

— Zoudt ge hier tijdelijk willen komen? Er is zo juist een kelner ziek geworden, en wij missen dus een man. Maar hij is een goede kracht en ik vind het onbillijk hem te ontslaan. Hij kan over misschien een paar weken weer op de been zijn. Gij ziet dat ik eerlijk tegenover U ben.

Raffles deed of hij een ogenblik nadacht, en antwoordde toen:

— Ik zal u eens wat zeggen, mijn-

heer, — het is tegenwoordig niet gemakkelijk een betrekking in een eerste rangshotel te krijgen — en daarom neem ik het aan. Misschien vind ik in die tijd iets anders; ik ben van ochtend te Parijs aangekomen.

De *gérant* wierp een blik op het valies, dat Raffles bij zich droeg en vroeg:

— Zoudt ge dadelijk kunnen beginnen?

— Als het nodig is, zeker mijnheer.

— Ga dan naar het dienvertrek en meldt je bij de Ober. Zeg, dat je voorlopig in de plaats komt van *Cas-sine*, die eensklaps ziek is geworden.

— *Merci beaucoup*, monsieur, zei Raffles verheugd. U zult tevreden over mij zijn.

Hij zocht het dienvertrek op, terwijl de *gérant* zijn weg naar de eerste verdieping voortzette.

Door zijn merkwaardig instinct geleid, dat hem zelfs in geheel vreemde huizen de weg deed vinden, had Raffles aldra het dienvertrek bereikt, waar een aantal kelners drukdoende was met borden tellen, vorken poetsen en andere bezigheden.

Hij had spoedig de Ober ontdekt, die hij in kennis stelde van zijn tijdelijke aanstelling.

— Als de *gérant* je heeft aangenomen, is het natuurlijk in orde, zei de Ober.

Hij wees op een deur en vervolgde:

— Daar kun je je verkleden. Er zijn kasten, waarin je je kleren kunt ophangen.

Raffles trad het hem aangewezen vertrek binnen en had zich vlug in rok gestoken.

Toen hij in het dienvertrek terug was, vroeg hij de Ober:

— Zegt u mij nu maar wat ik te doen heb, en waar mijn *étage* is.

— De tweede. Meld je maar aan bij de chef-kelner van die verdieping, dan zal die je wel verder op de hoogte brengen.

HOOFDSTUK VI

ONVERWACHT INTERMEZZO

Raffles verliet het vertrek, en zocht de chef op, die hem op de hoogte bracht van zijn taak.

Even later was Raffles al druk in de weer met servet en dienblad, liep de trappen op en af, alsof hij zijn gehele leven nooit anders had gedaan, tot volle tevredenheid van de chef en van de gasten, die hij moest bedienen en die hij verraste door zijn uitgebreide talenkennis.

Maar intussen zette hij beide ogen goed open, en het duurde niet lang, of hij had uitgevonden, waar Mr Archibald Hunter en zijn vrouw logeerden. Deze bleek drie appartementen te hebben gehuurd, aan de zijde van de Champs Elysées.

Eenmaal, — het was toen vier uur in de namiddag, was hij binnen geroepen door Hunter, die verzocht thee en gebak te brengen, waarbij hij gelegenheid had gehad, de inrichting van de kamers, goed in het geheugen te prenten.

Er was een salon, een slaapkamer en nog een apart kabinet ten dienste van Mrs Hunter.

Verder deed zich die namiddag niets bijzonders voor.

Tegen etenstijd had het echtpaar Hunter zich naar de grote eetzaal gelijkvloers begeven en, zoals Raffles wel verwacht had, — Mrs was letterlijk volgehangen met juwelen.

Nog enige uren geduld — en hij

zou zijn slag gemakkelijk kunnen slaan.

Er deed zich echter in de loop van de avond iets voor, waardoor Raffles in zijn plannen enigszins werd gremd, waarop hij wel enigszins verdacht was geweest. Toen hij namelijk voorbij de kleine eetzaal op zijn verdieping kwam, waar een stuk of twintig gasten bijeen waren, zag hij aan een der tafeltjes, het dichtst bij de deur, Dr Cox zitten...

De Meester was goed vermomd, maar Raffles herkende hem niettemin aanstonds aan de kleur van zijn ogen.

Geen minuut later wachtte hem nog een grotere verrassing, toen hij van de Ober-kelner zijner verdieping opdracht kreeg, een paartje in een der kamers te gaan bedienen, in welk paartje hij markies de Beaupré en zijn vrouw Martha Debussy herkende.

Evenmin als Cox iets scheen te weten van de aanwezigheid van zijn aartsvijand, evenmin bleek Beaupré op de hoogte te zijn van het feit, dat Cox zich in hetzelfde hotel bevond.

Het was een eigenaardige samenloop van omstandigheden, overwoog Raffles, die drie mannen, die hier allen voor hetzelfde doel waren, en waarvan er één volkomen bekend was met de twee anderen, die niets

van hem wisten.

Maar intussen zaten die twee hem danig in de weg, en hij moest hen tot iedere prijs zien kwijt te raken.

Voor al op Cox was zijn aandacht gericht.

Cox was een misdadiger, een moordenaar van de ergste soort, wiens wreedheid slechts door zijn laag karakter geëvenaard werd.

Niets belette hem de politie op te bellen en in kennis te stellen van de aanwezigheid van deze gevaarlijke spitsboef.

Het was negen uur en overal waren de tafels afgeruimd, terwijl de gasten, die naar een schouwburg dachten te gaan, reeds eerder waren vertrokken, toen Raffles een besluit nam, daar hij nu snel moest handelen, wilde hij niet, dat Cox ook weging, vóór hij gearresteerd kon worden.

Hij scheurde in een hoekje van het gangportaal een blaadje uit zijn agenda en schreef er het volgende op:

— Markies de Beaupré. Als gij dit briefje ontvangt, is de politie opgebeld. Gij hebt precies vijf minuten om u uit de voeten te maken. Een tijdelijke vriend.

Hij vouwde het papiertje op, met de letters naar buiten, en schoof het tussen twee appels op een schotel, welke hij naar het kabinet bracht, waar Beaupré met zijn minnares nog altijd aan tafel zaten.

Zwijgend zette hij de vruchtschaal voor de Fransen op tafel en verliet het vertrek.

Met een snelle hand nam hij de telefoon en draaide het nummer van de naastbijzijnde politiepost.

In enkele woorden deelde hij de commissaris, met wie men hem op zijn verzoek verbond, mede, dat zich in de kleine eetzaal van het Hotel du Trocadero aan de Champs Elysées op de tweede verdieping, aan het tafeltje, dat het dichtst bij de deur stond, een man bevond, die reeds lang door de Engelse politie

werd gezocht, en op wiens aanhouding een premie van vijfhonderd pond sterling was gesteld, Dr Cox geheten.

De commissaris bleek die naam zeer goed te kennen en geheel op de hoogte te zijn van het strafregister van Dr Cox.

De commissaris stond er echter op te weten, wie hem deze belangrijke mededeling deed, waarop Raffles, die hier op gerekend had, hem vertelde dat hij voormalig lid van de bende van Dr Cox was geweest, en er dus volstrekt niet op gesteld was, dat hij in deze zaak gemengd werd, want vroeg of laat zouden de medeplichtigen van de Meester hem zeker weten te straffen voor het gepleegde verraad.

Later, als alles gelukt was, hoopte hij de premie te kunnen ontvangen, waarmee hij dan tersluiks naar Amerika zou vertrekken.

De commissaris nam blijkbaar genoegen met deze verklaring, en wilde alleen nog weten, of de man met wie hij sprak, volkomen zeker van zijn zaak was, en waaraan zijn mannen Dr Cox zouden kunnen herkennen.

— Cox moet een litteken van een diepe steekwond aan de zij hebben, antwoordde Raffles, die hem een paar weken geleden is toegebracht, tijdens een gevecht met een mededinger. Op het ogenblik draagt hij een grijs gespikkelde baard en een pruik van dezelfde kleur. Hij is in avondkleding. Er is haast bij, want misschien zal hij wel dadelijk vertrekken.

Raffles legde de hoorn op de haak en vatte post bij de deur van de kleine eetzaal, om Cox, desnoods met geweld, te beletten te vertrekken, voor de politie er was.

Hij stond daar zeker nog geen halve minuut of Beaupré en Martha Debussy liepen hem snel voorbij, geheel gekleed, hoeden op en mantel en jas aan, ieder met een valies in de hand

Zij sloegen in het geheel geen acht op de zogenaamde kelner, maar waren in een ommezien langs de brede trap verdwenen.

Raffles keek hen glimlachend na, tot er niets meer van hen te zien was en mompelde:

— Het briefje heeft een uitwerking gehad, welke ik er haast niet van had durven verwachten. — Dat is numero één.

De Franse bandiet kon nauwelijks goed en wel het hotel verlaten hebben, of aan het einde van de gang, die recht op de eetzaal toeliep, verschenen vier agenten van politie, onder aanvoering van een inspecteur en geleid door de doodsbleke gérant, die van de gehele geschiedenis blijkbaar niets begreep.

De inspecteur trad snel op de kelner toe, en vroeg op een toon die hij zoveel mogelijk trachtte te dempen:

— Luister eens ober, zit in deze zaal, dicht bij de deur, een man met grijs haar en een grijze baard?

Raffles vergenoegde zich er mee, bevestigend met het hoofd te knikken.

Maar de man met het grijze haar, die dicht bij de deur zat, welke trouwens niet geheel dicht was, had blijkbaar een bijzonder fijn ontwikkeld gehoor...

Misschien had hij slechts een enkel woord opgevangen, maar dat was voor hem voldoende.

Dr Cox had zijn hoed gegrepen, en snelde dwars door de eetzaal op een der vensters toe.

Raffles had eveneens een scherp gehoor en iets verdachts gehoord; hij wierp onmiddellijk de deur open.

Daar stooft de man met de grijze baard als een haas door de zaal, en had reeds het venster bereikt, dat hij nu openrukte, tot stomme verbazing van de paar kelners, die in de zaal aanwezig waren, en tot grote schrik van de inspecteur.

— Houdt hem! riep hij. Maar houdt hem dan toch, stommelingen!

Dr Cox was er echter de man niet naar, om zich zo maar door een paar kelners te laten tegenhouden.

Zodra Raffles het venster bereikt had waardoor Cox verdwenen was en dat tot de grond reikte, en toegang gaf tot een lang balkon, dat over dit gedeelte van de zijgevel van het hotel liep, zag hij dat de vluchteling reeds een al te grote voorsprong had gekregen.

Deze had reeds een kleine binnenplaats bereikt, die slechts door een paar electriche lampen verlicht werd.

Het was echter toch licht genoeg om te zien dat Cox die binnenplaats oversnelde, en toeliep op een lage muur, die de zijstraat van het hotel scheidde, welk een weinig verder op de rue Nernet uittiep.

Op de hoek van die straat stond een auto geparkeerd waarvan de schijnwerpers helder straalden in de reeds gevallen duisternis.

— Wie is die man toch? riep Raffles, die het beter dan iemand anders kon weten, maar er niet aan dacht, zich bloot te geven.

— Een gevaarlijk misdadiger, dat is zeker! riep een der agenten terug, die aanstalten maakte over de leuning van het balkon te klimmen.

— Maar als het zo'n gevaarlijke vent is, waarom, voor den drommel, schiet jullie dan niet op hem? riep Raffles uit.

— Makkelijker gezegd dan gedaan, mopperde de agent tot wien de vraag gericht was. Wie kan er nu goed richten in het donker?

Raffles antwoordde niet, maar rukte de man eenvoudig de revolver uit de hand, richtte het wapen op Cox, die juist boven op de lage muur zat, en drukte af.

Een snerpemde kreet van pijn, gevolgd door een knetterende vloek liet zich horen.

Cox was dus blijkbaar geraakt, maar dacht er blijkbaar niet aan te capituleren.

De agenten en de inspecteur zagen, hoe hij zich aan de andere kant van het muurtje liet zakken, en toen hinkend, maar toch snel naar de wachtende auto vluchtte.

Raffles duwde de agenten op zij, en liet zich vlug als een aap aan een regenpijp omlaag zakken.

Hij rende de binnenplaats over en zat in een ommeziens schrijlings op de muur.

Maar verder ging hij niet.

Want van die verheven plaats zag hij, hoe Cox juist de auto bereikt had.

Binnen enkele seconden was er van de auto niets meer te bespeuren.

Mismoedig liet Raffles zich weer zakken en ging het hotel door een achterdeur binnen.

De inspecteur was reeds bezig een onderzoek in te stellen met het doel te weten te komen wie opgebeld had.

Dat had hij even goed kunnen laten, want niemand wist er iets van.

Toch begreep hij wel, dat hier van een misplaatste grap geen sprake kon zijn; de gewisselde revolvergeschoten wezen op heel iets anders.

Nadat het gehele personeel was ondervraagd, trok de inspecteur af, gevolgd door zijn agenten, allesbehalve in hun schik over de afloop van het avontuur.

Het hotel was zó groot, dat slechts enkele gasten, en dan nog alleen zij, die in de kleine eetzaal aanwezig waren geweest, iets van het voorval hadden gemerkt, en de gérant, bang voor de reputatie van zijn zaak, paste wel op, dat er niet meer ruchtbaarheid aan het geval werd gegeven, dan volstrekt onvermijdelijk was.

En zo was, om tien uur in de avond, de rust weer teruggekeerd.

— Nummer twee, mompelde Raffles voor zich heen, ofschoon hij liever had gezien, dat de tweede bandiet gevangen was genomen.

In ieder geval was nu de weg vrij, en dat was al veel gewonnen.

HOOFDSTUK VII

NOG MEER ONVERWACHTE HINDERPALEN

Raffles besloot zich nu eens te gaan bemoeien met Mr Archibald Hunter, en bevond, dat deze rijk-aard met zijn jonge vrouw een uur geleden nog wat was uitgegaan om een wandeling langs de boulevards te maken en over een half uur terugverwacht werd.

Dat was goed nieuws.

Er was natuurlijk geen sprake van dat Mrs Hunter zelfs op een wandeling haar juwelen zou dragen en de gelegenheid was dus gunstig.

Raffles bedacht zich dan ook niet lang.

Hij wipte snel de trap op, tot hij de kamerdeur van het echtpaar bereikt had.

Natuurlijk zou de kamer op slot zijn, maar Raffles had zich van al het nodige voorzien, en een simpel slot van een hoteldeur zou hem zeker niet kunnen tegenhouden.

Hij keek eerst nog eens om zich heen, teneinde zich te vergewissen, dat hij alleen was, en stak toen een looper in het slot.

Maar tot zijn grote verwondering bemerkte hij, dat hij de looper niet behoefde te gebruiken, de deur was niet op slot.

— Da's merkwaardig, mompelde Raffles voor zich heen. Of ik heb geen verstand meer van sloten en moet op een hofje gaan wonen, of deze deur is open. Maar wie voor den drommel heeft die deur dan open gemaakt? Is het aan te nemen dat Mr Hunter werkelijk zo nonchalant is, dat hij niet eens de kamerdeur op slot doet, ofschoon daar binnen voor een waarde van enige tienduizenden ponden sterling aan juwelen moet liggen? Nu, wij zullen eens gauw gaan kijken.

In de kamer bleek het volkomen donker te zijn.

De tastende hand van de Grote Onbekende had aldra de sleutel aan de andere kant in het slot gevonden.

— Wel verdraaid, zouden zij dan toch hier zijn, en zou men zich beneden vergist hebben? mompelde Raffles voor zich heen. Maar waarom is het dan zo donker. Ik zie ook geen licht door de tussendeur schijnen, en de andere deur staat half open. Merkwaardig.

Ik zal maar licht maken, was zijn conclusie. Verrassen zij mij hier, dan zeg ik eenvoudig, dat de deur open stond, en dat ik mij heb willen overtuigen, dat alles in orde was.

Hij voegde de daad bij het woord, en drukte de schakelaar van het elektrische licht omhoog.

Raffles keek omzichtig om zich heen, maar er viel niets bijzonders te zien.

Toch was er iets in deze lege

kamer, dat hem niet beviel.

Hij was hier in de salon, en wist wel, dat hij hier niets te zoeken had.

Daarom ging hij op de punten van zijn voeten naar de half openstaande deur, bleef daar even staan, en ging toen naar binnen, op alles voorbereid.

Maar die voorzorg bleek overbodig, want ook dit vertrek, het boudoir van Mrs Hunter, was geheel verlaten, hetgeen Raffles direct gewaar werd toen hij de schakelaar van het licht, die zich bij de tussendeur bevond, omhoog drukte.

Raffles keek rond, en zijn blik bleef gevestigd op de toilettafel, waar een klein sierlijk bewerkt kistje stond.

Raffles begreep direct dat dat kistje de juwelen bevatte welke zijn verlangen hadden gaande gemaakt.

Maar dat kistje stond open...

— Zo... zo... is het in die dagen... was alles, wat Raffles in zich zelf mompelde.

Hij wierp een blik in het kistje, dat, zoals hij zag, leeg was.

Hij keek eens om zich heen, en zijn blik viel op een grote kast, waarvan de deur van een spiegel voorzien was.

Zacht trad hij op de kast toe, de hand vooruitgestrekt, om de deur met een ruk te kunnen openen, maar juist toen hij dit wilde doen, bleef hij als vastgenageld staan.

In de spiegel kon hij de dikke, fluwelen gordijnen zien, die voor de ramen hingen, en onder een van de gordijnen staken een paar voeten...

Het waren mannenvoeten, gestoken in geellederen wandelschoenen.

Raffles zag dadelijk dat zij van Engels model waren.

Hij begreep nu tenminste, waaraan hij zich te houden had; er waren kapers op de kust geweest.

Hij morrelde even wat aan het slot van de kast, en schoof toen vlug, maar onhoorbaar naar het gordijn, rukte met de linkerhand het gordijn terzijde en hief met de

rechterhand de revolver op.

Hij keek in het bleke gezicht van een jonge man met een aankomend kneveltje en donkere ogen.

De man achter het gordijn schrikte geweldig van de op hem gerichte revolver, en stamelde:

— Doet u dat ding maar weg, mijnheer, ik ben ongewapend en geef me over.

— Een ongewapende inbreker? kwam Raffles ironisch, dat is inderdaad iets bijzonders. Handen omhoog, dan zullen wij dat eens verifiëren.

De revolver bleef onverbiddelijk op de borst van de jongeman gericht, terwijl Raffles met geoefende hand snel alle zakken doorzocht.

De man had waarheid gesproken; hij had zelfs geen zakmes bij zich.

Maar wél vond Raffles een pakje in een der wijde zakken van de moderne overjas, hetwelk de juwelen van Mrs Hunter bleek te bevatten.

Een ogenblik bleef Raffles peinzend voor de jongeman staan, en mompelde:

— Ik zou wel eens willen weten hoe...

— Ik ben door de deur binnengekomen, mijnheer, heus waar. U bent zeker een van de kelners, en u moet mij natuurlijk wel voor een inbreker houden.

Hij lachte zenuwachtig en vervolgde:

— Het is een zeer pijnlijke situatie. Ik verzoek u dringend, mij die juwelen terug te geven; ik heb ze nodig!

— Ik geloof graag, dat gij ze nodig hebt, zei Raffles, maar zij zitten in mijn zak, en daar blijven ze. Ik zal...

Hij zweeg ineens, want in de salon lieten zich snelle schreden horen.

Een seconde later stond Mrs Hunter op de drempel van de tussendeur, bleek en blijkbaar zeer verschrikt.

— Mijn hemel, Tom, ik bedoel Mr Macdonald, wat heeft dat te be-

tekenen, waarom sta je, waarom staat u daar bij dat gordijn? Ik... wat doet die kelner hier, waarom...

Raffles keek van de een naar de ander en spitste de lippen.

Plotseling was de hele zaak hem duidelijk geworden.

Die man was geen inbreker, hij was de minnaar van Mrs Hunter en had haar naar Parijs nagereisd.

Het paar was ongetwijfeld voornemens geweest, er met de juwelen van door te gaan, nu de gelegenheid zich voordeed.

Een ogenblik stond het drietal sprakeloos tegenover elkander.

Op het gelaat van de Grote Onbekende lag een fijne spottlach.

Hij begreep nu waarom de man met de elegante schoenen achter het gordijn gestaan had, en hoe hij het vertrek had kunnen binnengaan.

Mrs Hunter had hem zeker de sleutel gegeven, of de deur met opzet open laten staan, om haar minnaar in de gelegenheid te stellen, de diamanten uit het kistje te nemen en er mee te verdwijnen.

Mrs Hunter was de eerste die weer sprak.

— Waar zijn de diamanten? vroeg zij.

— De kelner heeft ze in zijn zak, antwoordde de man bedremmeld. Hij kwam onverhoeds binnen, en dacht, dat ik een inbreker was.

— Het heeft niets te betekenen, kelner, zei Mrs Hunter. Deze heer is een vriend van mijn man, hij zou hem hier gewacht hebben; natuurlijk is hij geschrokken toen hij iemand hoorde binnenkomen en is hij achter het gordijn gaan staan; nu begrijp ik alles heel goed, nietwaar, Mr Macdonald, zo is het zeker gegaan?

— Juist, mevrouw, antwoordde de aangesprokene haastig, verheugd over deze uitvlucht.

— Mevrouw staat dus voor deze heer in? zo wendde Raffles zich tot Mrs Hunter.

— Volkomen, antwoordde deze

dame. Mijnheer behoort tot onze kennissenkring. Geef de juwelen maar weer hier, kelner. Het is alles in orde.

Dit was nu een verzoek, dat Raffles minder aangenaam in de oren klonk.

En toch zou hij er aan moeten voldoen, want op dit ogenblik was de gelegenheid niet zeer gunstig, er

met de juwelen van door te gaan. Raffles moest dus, nolens volens de juwelen wel weer te voorschijn brengen, hoe zeer het hem ook ter harte ging.

En hij moest er nog een vriendelijk gelaat bij trekken ook, daar hij geen argwaan mocht wekken, wilde hij de zaak niet geheel en al bederven.

HOOFDSTUK VIII

HET GEVAAR BEZWOREN

Met lede ogen zag Raffles toe, hoe de juwelen weer zorgvuldig in het kistje werden gesloten, waarna hij met Mr Macdonald het vertrek verliet, uitbundig bedankt door Mrs Hunter, die er zelf op had aangedrongen, dat hij een fooi zou aannemen.

Op de gang stond Raffles een ogenblik in gepeins.

Wat zou hij doen?

De zaak opgeven, en naar Londen terugkeren?

Dat was nu precies iets, waar hij geen zin in had.

Juist nu zou hij niet rusten, voor en aler de juwelen in zijn bezit waren overgegaan.

Het stond voor hem vast, dat Mrs Hunter met Macdonald een afspraak had gemaakt, om er met hem van door te gaan, en daarvoor had de opbrengst van de juwelen moeten dienen.

Het was nu maar de vraag, of hij bij die vlucht rustig genoeg moest toezien, dan wel of hij die moest

beletten.

In normale omstandigheden zou hij er geen ogenblik aan gedacht hebben, zich te bemoeien met dergelijke intieme huwelijksaangelegenheden, maar nu lag het geval er anders toe.

Het ging om de juwelen, en zijn gedrag moest nu uitsluitend bepaald worden door de gemakkelijkste en minst tijdrovende manier om weer in het bezit van de kostbaarheden te komen.

Raffles stond nog over een en ander na te denken, toen hij aan het einde van de gang Mr Macdonald zag naderen.

De jongeman was nog altijd zeer bleek, en scheen zeer gehaast te zijn.

Hij keek enige ogenblikken aandachtig om zich heen en stevende toen recht op Raffles aan.

— Neem mij niet kwalijk, ober, zei hij op fluisterende toon, terwijl hij een schichtige blik achter zich wierp. Zijt gij het niet, die zoëven

aan Gr..., aan Mrs Hunter zulk een onbetaalbare dienst hebt bewezen?

— Ja, mijnheer, dat was ik, antwoordde Raffles.

— Luister dan eens. Ik... ik heb een zeer belangrijk gesprek met mevrouw Hunter te voeren waarvan niemand iets mag weten, zelfs niet... de echtgenoot. Begrijpt gij mij?

— U spreekt duidelijk genoeg, mijnheer, zei Raffles meesmuilend.

— Nu dan, als u er voor wilt zorgen, dat wij gedurende een kwartier niet gestoord worden, ook niet door Mr Hunter, dan heb ik daar duizend francs voor over.

— In orde, mijnheer, antwoordde de gewaande kelner met een veelbetekenend knipoogje.

In een oogwenk had Raffles begrepen, dat hij van deze ongezochte gelegenheid gebruik moest maken.

Terwijl Macdonald het vertrek weer binnen ging, hetwelk hij zo even zeer tegen zijn zin had moeten verlaten, snelde Raffles naar een der telefoontoestellen in de gang, en bracht Charles Brand met enkele woorden op de hoogte van hetgeen was voorgevallen, terwijl hij hem tevens enige instructies gaf.

Vervolgens vatte hij post voor de deur.

En terwijl hij daar als een schildwacht stond had hij tijd om nogmaals de morele kant van het geval te beschouwen.

Mr Hunter beschouwde hij als een sukkel en als hij hem nu op de hoogte stelde dan zou hij waarschijnlijk zijn vrouw dadelijk weer mee naar Londen nemen, de echtgenote zou voor de schijn de berouwhebbende zondares spelen en vrede sluiten, en binnen een week zou het spelletje zich herhalen, met Macdonald of met een ander.

Mrs Hunter scheen juist het peesontje te zijn voor zulke buiten-echtelijke escapades, nu haar man zo eensklaps schatrijk was geworden.

Misschien vond zij wel, dat dit tot

de « bon ton » behoorde.

Waarschuwde hij Hunter niet, dan zou het paar er vast en zeker van door gaan, en de juwelen zouden natuurlijk worden meegenomen.

Hunter zou dan op tweeërlei wijze bestolen worden; hij zou beroofd worden van zijn vrouw en van zijn juwelen.

Het eerste interesseerde Raffles niet veel, maar het tweede des te meer.

Het zou waarschijnlijk niet zo gemakkelijk zijn, de juwelen van Macdonald af te nemen, voor wie zij waarschijnlijk in de eerste tijd zijn enige bron van inkomsten zouden vormen.

Hij zou er zeker minder nonchalant mede omgaan, als Mr Hunter.

Het was dus zaak te voorkomen, dat de juwelen het hotel uitgingen, in de zak van de heer met de gele schoenen.

Nog enkele minuten dacht Raffles hier over na, en toen viel hem iets in.

Hij klopte op de deur van de kamer, die aan zijn bewaking was toevertrouwd.

Daar binnen klonken vlugge schreden, en een onderdrukte kreet uit de mond van een vrouw. Even daarna, toen het stil was, bracht Raffles zijn mond voor het sleutelgat en fluisterde nadrukkelijk:

— Doe de deur direct open. Ik moet u iets mededelen. Ik ben het, de kelner!

De deur ging op een kier open, en het witte gezicht van Mrs Hunter verscheen.

Zij beefde over al haar leden.

Al die emoties waren te veel geweest voor de onervaren vrouw.

— Wat is er? vroeg zij, de droge lippen met de tong bevochtigend.

— Uw man is er, antwoordde Raffles terwijl hij naar binnen ging en de deur weer sloot.

Hij zag, dat de vrouw gekleed was om op reis te gaan, en dat er een klein valies reeds gepakt op tafel stond.

Van Macdonald was niets te zien.

Waarschijnlijk had hij zijn voormalige schuilplaats weer opgezocht, overdacht Raffles.

— Waar is mijn man? vroeg Mrs Hunter stotterend.

— Hij komt daar juist de trap op, mevrouw, antwoordde Raffles.

— Dan moet... dan moet ik... wat moet ik dan? bracht zij er jammerend uit.

— Ik weet maar één middel, mevrouw, zei Raffles, die optrad als een man die verstand heeft van dergelijke zaken. Gij moet u onmiddellijk verbergen, en ik zal in die tijd Mr Hunter aan de praat houden, en hem weer zien weg te krijgen...

— Maar waar? Waar moet ik mij verbergen?

— Er is toch wel een grote kast op uw kamer?

— Ja, maar daar hangen kleren in.

— Is dat alles? vroeg Raffles. Neem mij niet kwalijk, mevrouw, maar men kan wel zien dat gij nog niet zeer bedreven zijt in dergelijke situaties...! Later zal dat waarschijnlijk wel beter gaan!

Hij had Mrs Hunter bij de pols genomen en trok haar met zich mee naar de kleedkamer, waar de spiegelkast stond.

Het juwelenkistje had de Grote Onbekende dadelijk in de gaten, maar van Macdonald was ook hier geen spoor te zien.

Maar ineens zag hij de gele schoenen uit de kast steken.

— Om met een dame te vluchten, mijnheer, trekt men geen gele schoenen aan, neem dit van mij aan, zei Raffles de verbaasde en verschrikte Macdonald zonder meer te voorschijn trekkend. Als Mr Hunter niet absoluut gek is, en daar houd ik hem niet voor, dan moet hij u dadelijk zien, zodra hij een voet in deze kamer heeft gezet.

— Wat? komt hij daar aan? vroeg Macdonald, wit als een doek.

Hij scheen aanstalten te willen maken te vluchten, maar Raffles

hield hem bij een pand van zijn overjas terug en zei:

— Zo loopt gij de leeuw juist in de muil. Hierin. Snel. Haast u of hij ziet u beiden en dan kan ik niets meer voor u doen.

Onder het gesprek had Raffles de deur van de spiegelkast opengedaan en Macdonald naar binnen geduwd.

— Vlug dan toch. Ik hoor zijn stappen al, fluisterde Raffles bevelend.

Meer dood dan levend strompelde Macdonald de diepe kast binnen.

— En nu gij, zei Raffles tot Mrs Hunter.

Voor zij iets had kunnen inbrengen had Raffles ook de jonge vrouw in de kast geduwd, de deur gesloten en de sleutel in het slot omgedraaid.

Met één sprong was hij bij het juwelenkistje.

Hij sloeg het deksel terug...

Het kistje was leeg!

Raffles onderdrukte een vloek...

Het was duidelijk: Macdonald had de juwelen reeds weer in zijn zak gestoken.

Raffles snelde naar de andere kamer en greep het valies, dat nog niet gesloten was.

Hij doorzocht haastig de inhoud... geen juwelen. Ineens schoot hem iets te binnen.

Met dezelfde snelheid keerde hij naar het boudoir terug, met opzet tamelijk hard stampend, legde zijn mond tegen het deurslot en fluisterde:

— Uw man is hiernaast; als gij de juwelen soms bij u hebt, geef ze dan onmiddellijk want hij komt hier en zal in het kistje kijken. Als hij ze niet vindt, en uw valies ziet staan, dan zal hij zijn gevolgtrekkingen maken. Het ziet er nu al zo verdacht uit.

Meteen opende Raffles de deur.

Een bevende hand stak een pakje door de smalle opening.

Raffles pakte het aan, sloot de kastdeur weer en opende het pakje.

De juwelen schitterden hem tegen.

— Eindelijk, kwam hem als een zucht over zijn lippen.

Hij opende het kistje, liet er de juwelen met opzet duidelijk hoorbaar invallen, sloot het, nam het onder zijn arm, maakte een diepe bulging voor de gesloten kast, waarbinnen zich het minnende paar in zulk een weinig benijdenswaardige positie bevond en verliet het vertrek.

Hij deed de gangdeur op slot, liep snel de gang af, met het kistje in de wijde zak van zijn rok, ging de trap af en bereikte de vestibule.

Op hetzelfde ogenblik kwam juist Mr Archibald Hunter door de draaideur binnen.

Toen hij de etagekelner in het oog kreeg, vroeg hij:

— Zeg eens, ober, kun je mij ook vertellen waar mijn vrouw is?

De gewaande kelner dacht even na en antwoordde toen:

— Ik meen dat ik mevrouw zo even uit heb zien gaan. Ik weet

het niet zeker, maar de dame die ik zag, op de rug wel te verstaan, had haar figuur.

Mr Hunter dankte met een hoofdknik en ging naar de lift, die even later omhoog steeg. Direct daarna stapte Raffles in de lift daarnaast, die niet omhoog ging, maar omlaag. In het souterrain haalde hij zijn overjas en hoed uit het klerenkastje van het personeel en zonder zich de tijd te gunnen jas aan te trekken en hoed op te zetten, verdween hij door een lage deur, die toegang gaf tot een achterstraat.

Daar stond de Morris Oxford met Henderson achter het stuur, terwijl Charles Brand, die in de wagen zat, snel het portier opende.

Een ogenblik later was de wagen de straat uit, de hoek om en... weg.

De geschiedenis vermeldt niet, hoe het verder met het minnende paartje is gegaan, maar het staat vast, dat Mr Hunter zijn reis door Frankrijk eensklaps afbrak, en reeds de volgende dag naar Londen terug keerde.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

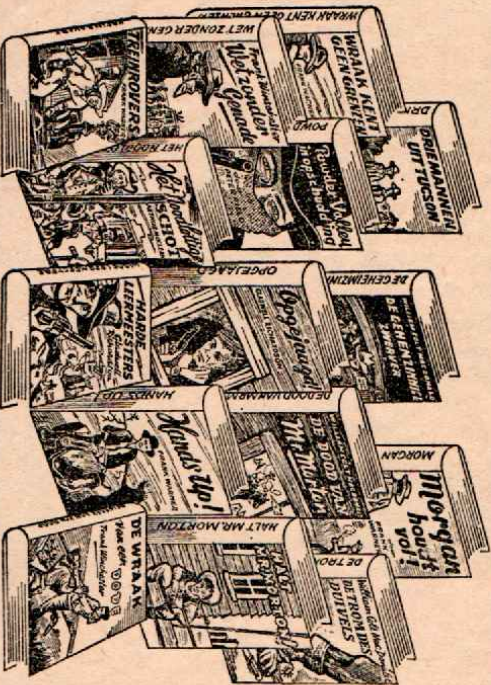
De raad van zeven

15 nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

Betaalbaar f 5.-* of meer met f 5.-* per maand

1. Trenrovers, door Frank Warner
2. Het Noodeltichte schot door Arthur Markson
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wraak van een Dode } beide door
Peter Field
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgelagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
William
10. Hals, Mr. Morton } Colt MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Markson
13. De geheimzinnige zwerfver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duitvals door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.-50. Nu slechts f 44.-25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f 5.- is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remloukosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM: _____
ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007